

Als dansen (echt) sport wordt

De Spaanse choreograaf Albert Quesada ging vrijdag in Antwerpen in première met 'Slow sports', een dansvoorstelling over sport. De sportcommentator Luc Van Doorslaer zag dat het goed was.

VAN EEN MEDEWERKER
LUC VAN DOORSLAER

ANTWERPEN | Was de dubbele ervaring nu verrijkend of verwarrend? Contradictorisch of paradoxaal?

Op vrijdag bezocht ik op vraag van deze krant *Slow sports*, een fascinerende dansvoorstelling over sport. Op zaterdag was ik commentator voor Sporting Telenet op de match Dortmund-Mönchengladbach, de Bundesliga-kampioenenwedstrijd met al evenzeer artistieke momenten. Tachtig toeschouwers keken in de Monty met intense en ingehouden interesse; tachtigduizend supporters volgden in Dortmund met intens en uitgelaten genot.

Ondanks een verwaarloosbaar verschil in dionysisch gehalte zijn de raakpunten tussen de twee ervaringen onmiskenbaar. De Spanjaard Albert Quesada begint zijn voorstelling met nervositeit en concentratie (de opwarming), zoomt in op technisch kunnen (balverliefdheid), maakt gretig gebruik van zowel auditieve stadiontheatraliteit (volkslied, gezangen, diepe bas) als toegevoegde visuele

prikkels (videowall, fotoshoots) en verheerlijkt de suggestieve kracht van superslomo's.

Welke tv-sportcommentator of -regisseur herkent die mix niet? En net zo goed geldt: welke sportestheticus wordt niet herinnerd aan Leni Riefenstahls film *Olympia* (1936) als de lichamen van de dansers geromantiseerd vertraagd hun sportding doen, wanneer ze met opengesperde monden de uitgepuurde emoties tonen?

Welke sportestheticus denkt bij deze voorstelling niet aan Leni Riefenstahl?

En toch is er ook een verschil. Terwijl Riefenstahl de lichaams-cultus rechtlijnig esthetiserend verheerlijkte, injecteert Quesada telkens ook een wrang shotje dat tot nadenken stemt: de emo-

tionalisering van de sportver-slaggeving, de vluchtigheid van de krantenknipsels en vooral de worsteling die de verheerlijking overstemt. De thematische eenzijdigheid van Riefenstahl, hoe esthetisch verantwoord ook, wordt in *Slow sports* een mix van sportieve bewondering en in aanzet subversieve reflectie. Dortmund voetbalt zich met soepele spelversnellingen een weg naar het Duitse kampioenschap. Quesada creëert een soepele voorstelling die zich een weg naar een tevreden en potentieel ruim publiek danst. En om de parallellie compleet te maken: zowel de tachtig als de tachtigduizend drinken nadien een glas en becomecommentariëren wat ze beleefd hebben. Elk op zijn manier.

Geslaagd in de opdracht dus: misschien is Albert Quesada wel kandidaat voor promotie naar een hogere klasse.

Luc Van Doorslaer is doctor in de letteren en voetbalcommentator voor Sporting Telenet. 'Slow sports' nog op 26/4 in KC Buda, Kortrijk.

★★★★☆

'Slow sports': sportjargon in een dansvoorstelling. © A. Bofill